

Måske er det hele denne grundige proces, der har ført til, at fru Bente Dahl sagde det, hun sagde om forslaget. Men jeg kan altså godt lide, at vi, når vi skal reformere folkekirkens ordning, har en meget bred opbakning fra det kirkelige bagland. Jeg har jo hele tiden sagt, at så længe jeg er kirkeminister, vil man ikke komme til at savne en kirkeforfatning, og deri ligger, at jeg lægger megen vægt på at få bred opbakning fra det folkekirkelige bagland. Når baglandet tilmed er så enigt, som der er tale om i dette tilfælde, synes jeg, vi befinder os på sikker grund, når vi nu som følge af kommunalreformen foretager disse justeringer af folkekirkens ordning.

Nu er forslaget jo mere end justeringer; det har hr. Langballe fuldstændig ret i. Der ligger mere i det, end der nødvendigvis følger af kommunalreformen, men det er der altså opbakning til i det folkekirkelige bagland. Det er jeg faktisk meget, meget glad for, og jeg er også glad for, at der tilsyneladende er opbakning her i Folketinget.

Hr. Langballe, som holdt det mest kritiske indlæg, mener, at vi har åbnet opfindsomhedens sluser, og som altid har han farverige udtryk for det, han har på hjerte. Men jeg vil godt tage fat i de to konkrete kritikpunkter og kommentere dem, for jeg mener faktisk ikke, at hr. Langballe yder forslaget fuld retfærdighed.

Kl. 18.20

Hr. Langballe kritiserer forslaget om samarbejde mellem menighedsråd med provstiet som ramme uden Kirkeministeriets godkendelse, og han gør det med de ord, at det »indskrænker menighedsrådenes ret til at bestemme over egne penge«. Men hvis det var tilfældet, tror jeg ikke, der blandt menighedsrådene havde været en så massiv opbakning til forslaget. Samarbejdet kan alene besluttes med kvalificeret to tredjedelsflertal på et budgetsamråd, og der skal til stadighed være et sådant flertal, for at samarbejdet kan fortsætte. Intet menighedsråd kan tvinges til deltagelse, men må selvfølgelig acceptere, at der prioriteres midler til et sådant samarbejde, når to tredjedele ønsker det.

Dette er ikke et rov eller en undertrykkelse af det enkelte menighedsråd. Det svarer i realiteten til den gældende retstilstand, hvor provstiudvalget kan stille midler til rådighed for aktiviteter i et sogn, selv om et andet sogn ikke selv ønsker at iværksætte dem. Det kan man læse om i de almindelige bemærkninger til lovforslaget, og det er netop det, der gør, at der er bred op-

bakning i Menighedsrådsforeningen og i menighedsrådene selv til forslaget.

Med hensyn til kirkefunktionærernes ansættelsesområde mener hr. Langballe, at det at gøre provstiet til ansættelsesområde vil gøre det umuligt at slippe af med en funktionær, som menighedsrådet finder håbløs; men det mener jeg ikke er en retvisende beskrivelse. Kirkefunktionærer, der er tjenestemænd, er hidtil blevet ansat med folkekirken som ansættelsesområde og ikke som tjenestemænd i sognet, og i øvrigt er tjenestemandsansættelser under afvikling. Ansættelses- og afskedigelseskompetencen vil fortsat bero hos det enkelte menighedsråd, men forslaget muliggør, at menighedsrådet kan trække på provstiets øvrige ansatte i stedet for at anvende vikarer, som ofte kan være kostbare. Derfor mener jeg, at der i denne nye model kun ligger gevinster for de enkelte menighedsråd, og det er vel også derfor, der har været den brede opbakning til den.

Jeg vil i øvrigt gerne takke for den udmærkede beskrivelse, som ordførerne har givet af forslaget – den vil jeg ikke gentage – og for den brede opbakning til den nye stiftsøvrighedsmodel, hvor biskoppen overtager nogle af opgaverne, så selve stiftsøvrigheden koncentrerer sig om det væsentlige. Også tak for opbakningen til den nye måde at arbejde med de kirkelige budgetter på, mulighederne for samarbejde på tværs af sognegrænser og at provsterne skal lettes for nogle af deres nuværende arbejdsopgaver. Det vil jeg gerne takke for.

Til sidst vil jeg sige til SF's ordfører, fru Pernille Vigsø Bagge, at jeg udmærket kan se fordelene ved, at staten i stedet for at betale en del af præstelønnen betaler for vedligeholdelse af bygningerne. Jeg kan udmærket se fordelene ved det, men når vi ikke foreslår det, er det, fordi jeg altså ikke tror, tiden er helt moden til det endnu. Det er en større sag, som også vil føre til komplerede omregninger, kirkeskatterne vil skulpe op og ned osv. Men i princippet forstår jeg udmærket argumentet. Det ville på mange måder se bedre ud, hvis det var bygningerne, staten betalte til, så medlemmerne stod for den præstelige betjening, men det er altså ikke så let, som det lyder. Derfor er det af gode grunde ikke med i dette lovforslag, og jeg lover heller ikke, at jeg kommer med et sådant lovforslag næste år, for det er en stor sag.

Men først og fremmest tak for den brede opbakning.